

Jag minns dig Birgitta. Jag minns dig i färg, du var alltid färgstark. I ditt fall var det så att kläderna gör kvinnan eller snarare, kvinnan gör kläderna. Vem mer skulle klätt i en mintgrön dress eller leopardutstyrsel? Lika färgglad på utsidan, lika glad i sinnet. Många är minnena från våra diskussioner om manus. Om man gör så här? Eller varför inte göra om Erik till Tora? Hur vore det om...? Starkast är nog ändå minnena om rekvisitan, du var ständigt full av idéer. Du kunde utbrista; Jag har nog en minkpäls som skulle passa på en bredaxlad viking, om man syr om den lite i livet.

Du var en skicklig regissör, i början lät du oss tramsa ha roligt för att hitta glädjen. Allt eftersom träningen fortskred, skärpte du tonen i takt med att Tingshelgen närmade sig. Visst kunde vi höra en och annan illa dold suck från dig. När vi efter en veckas träning, fortfarande inte kunde våra repliker fullt ut. I MORGON ÄR DET PREMIÄR, NU MÅSTE NI KUNNA DET HÄR!!! När morgondagen kom, ja då kunde vi våra repliker (nästan iaf) och du var där och berömde.

Nu är livet en smula gråare, du saknas oss. Men jag vet också att du ville att världen ska vara en plats med glädje och varma färger. Så därför fortsätter vi leva, det förunderliga spännande livet med alla dess nyanser.

